

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 77.956/1/V
van 22 augustus 2025

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot bepaling van het subsidiekader voor projectsubsidies ter uitvoering van artikel 61 van het Woonzorgdecreet van 15 februari 2019’

Op 9 juli 2025 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn en Armoedebestrijding, Cultuur en Gelijke Kansen verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd tot 25 augustus 2025,^{*} een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot bepaling van het subsidiekader voor projectsubsidies ter uitvoering van artikel 61 van het Woonzorgdecreet van 15 februari 2019’.

Het ontwerp is door de eerste vakantiekamer onderzocht op 12 augustus 2025. De kamer was samengesteld uit Wilfried VAN VAERENBERGH, eerste voorzitter van de Raad van State, Tim CORTHAUT en Jim DERIDDER, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Laurens LAVRYSEN, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 22 augustus 2025.

*

^{*} Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege verlengd wordt met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juni en 15 augustus.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering bepaalt het subsidiekader voor projectsubsidies ter uitvoering van artikel 61 van het Woonzorgdecreet van 15 februari 2019 (hierna: het Woonzorgdecreet). Luidens artikel 61, tweede lid, van het Woonzorgdecreet hebben deze subsidies betrekking op bijzondere initiatieven inzake de woonzorg die gekenmerkt worden door een tijdelijk en vernieuwend karakter.

3. De ontworpen regeling vindt rechtsgrond in het in de aanhef vermelde artikel 61 van het Woonzorgdecreet, waarvan het eerste lid de Vlaamse Regering machtigt om “onder de voorwaarden en volgens de procedure die ze bepaalt projecten tijdelijk [te] erkennen en [te] subsidiëren binnen de beschikbare begrotingskredieten”.¹

VORMVEREISTEN

4.1. Aangezien de gesubsidieerde activiteiten ook economische activiteiten kunnen omvatten, valt het niet uit te sluiten dat de subsidies beschouwd moeten worden als staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag ‘betreffende de werking van de Europese Unie’ (hierna: VWEU), in welk geval de aanmelding bij de Europese Commissie vereist is, tenzij een beroep kan worden gedaan op een vrijstellingsregeling en aan de voorwaarden van deze vrijstellingsregeling is voldaan.²

4.2. Artikel 55, § 2, van het Woonzorgdecreet bepaalt in dit verband het volgende:

“Als in uitvoering van dit decreet staatssteun in de zin van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt verleend aan een onderneming, wordt die staatssteun toegekend met inachtneming van het besluit 2012/21/EU van de Commissie van 20 december 2011 betreffende de toepassing van artikel 106, tweede lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen.”

¹ Er kan in de aanhef specifiekere verwezen worden naar artikel 61, eerste lid, van het Woonzorgdecreet.

² Zie ook adv.RvS 63.937/3 van 10 oktober 2018 over een voorontwerp dat geleid heeft tot het Woonzorgdecreet, *Parl.St.* VI.Parl. 2018-19, nr. 1765/1, 271-272, opmerking 6.3.

4.3. In advies 63.937/3 van 10 oktober 2018 merkte de Raad van State, afdeling Wetgeving, hierover het volgende op:

“De loutere vermelding in artikel 55, § 2, van het voorontwerp dat de bepalingen van het DAEB-besluit in acht worden genomen, volstaat alvast niet voor de effectieve vrijstelling van de aanmeldingsverplichting. Zo moet worden nagegaan of de betrokken diensten kunnen worden ingepast in artikel 2, lid 1, c), van dat besluit. Overeenkomstig artikel 2, lid 2, mag de periode waarvoor de onderneming met het beheer van de dienst van algemeen economisch belang wordt belast, in beginsel niet langer zijn dan tien jaar. Artikel 4 van het DAEB-besluit schrijft voor dat een aantal vermeldingen moeten worden opgenomen in het besluit of de besluiten waarbij de betrokken onderneming met het beheer van de dienst van algemeen economisch belang wordt belast, zoals de inhoud en de duur van de openbardienstverplichtingen (artikel 4, a)), de beschrijving van het compensatiemechanisme en de parameters voor berekening, monitoring en herziening van de compensatie (artikel 4, d)) en de regelingen om eventuele overcompensatie te vermijden en terug te vorderen (artikel 4, e)). Indien deze vermeldingen niet zouden worden opgenomen in het ontworpen decreet, moeten ze uiterlijk in de uitvoeringsbesluiten ervan aan bod komen.”³

4.4. Er kan aangenomen worden dat de te subsidiëren projecten, zoals omschreven in artikel 3, 1°, van het ontwerp, kunnen worden beschouwd als diensten van algemeen economisch belang in de zin van artikel 2, lid 1, c), van het besluit 2012/21/EU van de Commissie van 20 december 2011 ‘betreffende de toepassing van artikel 160, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen’ (hierna: DAEB-besluit). Het ontwerp bevat echter geen bepaling die betrekking heeft op de duurtijd van de subsidies, zodat niet gewaarborgd is dat de vereiste van artikel 2, lid 2, van het DAEB-besluit vervuld is. Evenmin is bepaald hoe eventuele overcompensatie vermeden en zo nodig teruggevorderd kan worden, zoals vereist door artikel 4, e), van het DAEB-besluit. Het ontwerp voorziet enkel in de mogelijkheid tot terugvordering van subsidies die niet in het eindverslag verantwoord worden (artikel 8, vijfde lid, van het ontwerp), maar niet in de terugvordering van overcompensatie in de zin van artikel 5 van het DAEB-besluit. Deze bepaling schrijft voor dat het compensatiebedrag niet hoger mag zijn dan wat nodig is voor de dekking van de nettokosten van de uitvoering van de openbardienstverplichtingen, met inbegrip van een redelijke winst.

4.5. De stellers van het ontwerp moeten bijgevolg de inpasbaarheid van het ontwerp in het DAEB-besluit aan een bijkomend onderzoek onderwerpen en, zo nodig, de betrokken bepalingen van het ontwerp aanpassen teneinde duidelijker te laten blijken dat die bepalingen wel degelijk in overeenstemming zijn met dat besluit.

Indien niet voldaan is aan de voorwaarden van het DAEB-besluit zal het ontwerp alsnog moeten worden aangemeld bij de Europese Commissie overeenkomstig artikel 108, lid 3, van de VWEU.

³ *Ibid.*

5. Artikel 8 van het ontwerp voorziet in bepaalde verwerkingen van persoonsgegevens in het kader van de verslaggeving over het project aan de administratie.

Artikel 36, lid 4, van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG’ (Algemene Verordening Gegevensbescherming) (hierna: AVG), gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 van die verordening, voorziet in een verplichting om de toezichthoudende autoriteit, in dit geval de Gegevensbeschermingsautoriteit of de Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens, te raadplegen bij het opstellen van een voorstel van een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel in verband met verwerking.

Gevraagd of het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit of van de Vlaamse Toezichtcommissie werd gevraagd, antwoordde de gemachtigde dat de verwijzing naar de voor- en achternaam van de medewerkers geschrapt kan worden aangezien het niet noodzakelijk is om deze te kennen, en dat bijgevolg dergelijk advies niet meer vereist zou zijn. Hiermee kan echter niet worden ingestemd, aangezien het niet uit te sluiten valt dat de gegevens over de begunstigten van de subsidies persoonsgegevens kunnen bevatten. Zelfs indien deze subsidies beperkt zouden blijven tot “initiatiefnemers” in de zin van het Woonzorgdecreet, zou er sprake kunnen zijn van persoonsgegevens in de zin van artikel 4, lid 1, van de AVG. Hoewel enkel rechtspersonen een initiatiefnemer kunnen zijn onder het Woonzorgdecreet,⁴ kunnen gegevens over rechtspersonen immers ook persoonsgegevens bevatten wanneer de rechtspersonen wezenlijk terug te brengen zijn tot natuurlijke personen, zoals bijvoorbeeld bij een eenmanszaak.⁵ Bijgevolg zal deze vormvereiste nog vervuld moeten worden.

6. Overeenkomstig artikel 4, § 2, 2°, van het decreet van 29 juni 2018 ‘tot oprichting van de Vlaamse Raad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’ is de Vlaamse Regering verplicht om advies te vragen aan de Vlaamse Raad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin over ontwerpen van besluit van de Vlaamse Regering die van strategisch belang zijn.

Uit het dossier blijkt niet dat het advies werd gevraagd van de Vlaamse Raad voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin.

Hoewel de Vlaamse Regering een appreciatieruimte heeft om te bepalen welke besluiten van strategisch belang zijn, worden de stellers van het ontwerp verzocht na te gaan in hoeverre de ontworpen regeling al dan niet kan worden gekwalificeerd als zijnde van strategisch belang, nu aan de ontworpen regeling wel degelijk bepaalde beleidskeuzes ten grondslag kunnen liggen.

⁴ Zie artikel 2, § 1, 4°, van het Woonzorgdecreet.

⁵ Zie bijv. adv.RvS 75.950/16 van 15 mei 2024 over een voorontwerp van wet ‘tot herstel van artikel 58, §1, 15° van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971’, opmerking 3.1.

7. Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van het vervullen van deze vormvereisten nog wijzigingen zou ondergaan,⁶ moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Algemene opmerkingen

8. Artikel 76/2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Overheidsfinanciën van 29 maart 2019 (hierna: VCO) bepaalt dat “[u]iterlijk bij de toekenning van een subsidie (...) door de subsidieverstrekker een duidelijk subsidiekader [wordt] bepaald” dat minimaal een aantal in deze bepaling opgesomde elementen bevat. Het ontwerp regelt echter niet uitdrukkelijk de volgende elementen:

- de duurtijd van de activiteit waarvoor de subsidie wordt toegekend (punt 2°);
- het bedrag van de subsidie of de wijze waarop deze wordt bepaald (punt 4°)⁷;
- de subsidieontvanger of de wijze waarop deze wordt bepaald (punt 6°)⁸;
- de voorwaarden waaraan de subsidieontvanger moet voldoen (punt 7°)⁹;
- de openbaarmaking van de resultaten van de gesubsidieerde activiteiten (punt 13°).

Hierover bevraagd, antwoordde de gemachtigde dat de niet in het ontwerp geregelde elementen “verder worden gespecificeerd in de individuele toekenningsbesluiten”. Volgens de gemachtigde is het “gezien de grote diversiteit aan mogelijke projecten die kunnen worden gesubsidieerd [...] moeilijk om de overige elementen generiek te bepalen in een BVR en is het gepaster om deze te specificeren in de individuele toekenningsbesluiten”. Artikel 76/2, eerste lid, van de VCO vereist echter uitdrukkelijk dat deze elementen in het subsidiekader worden bepaald, dat de toekenning van de subsidies voorafgaat, en laat bijgevolg niet toe dat deze op het niveau van de individuele toekenningsbesluiten worden geregeld. Deze elementen dienen bijgevolg alsnog in het ontwerp zelf geregeld te worden, waarbij desgevallend rekening kan worden gehouden met de te verwachten diversiteit aan te subsidiëren projecten.

Het afdoende regelen van deze elementen is des te meer belangrijk aangezien artikel 7, derde en vierde lid, van het ontwerp erin voorziet dat de secretaris-generaal de betrokken

⁶ Namelijk andere wijzigingen dan diegene waarvan in dit advies melding wordt gemaakt of wijzigingen die ertoe strekken tegemoet te komen aan hetgeen in dit advies wordt opgemerkt.

⁷ Artikel 2 van het ontwerp bevat enkel een maximum.

⁸ Artikel 3 van het ontwerp voorziet in de subsidiëring van bepaalde projecten, maar zegt niets over wie dergelijke projecten kan uitvoeren.

⁹ Artikel 3 van het ontwerp heeft enkel betrekking op de voorwaarden waaronder de subsidie wordt verleend of kan worden verleend, in de zin van artikel 76/2, eerste lid, 8°, van de VCO, maar zwijgt over de voorwaarden waaraan de subsidieontvanger moet voldoen.

subsidie kan toekennen en verschillende elementen hiervan kan regelen in het toekenningsbesluit. Een delegatie van beslissingsbevoegdheid aan een ambtenaar is immers slechts toelaatbaar indien de nodige criteria vastgelegd worden waardoor de ambtenaar zich bij het uitoefenen van de gedelegeerde bevoegdheid zal moeten laten leiden.¹⁰

9. Gevraagd hoe de ontworpen regeling zich verhoudt tot de machtiging aan de minister om een tijdelijke subsidie te verlenen voor projecten, krachtens artikel 25 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 juni 2019 ‘betreffende de programmatie, de erkenningsvoorwaarden en de subsidieregeling voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen voor mantelzorgers en gebruikers’,¹¹ antwoordde de gemachtigde het volgende:

“Met het nieuwe OBVR wordt art. 25 van het BVR van 28 juni 2019 overbodig. Art. 25 van dit besluit was onvoldoende om te voldoen aan de VCO-vereisten.”

Gelet hierop dient het ontworpen besluit tevens te voorzien in de opheffing van artikel 25 van het voornoemde besluit.

Artikel 1

10. De gemachtigde bevestigde dat onder ‘secretaris-generaal’ in artikel 1, 3°, van het ontwerp niet het hoofd van de administratie zoals gedefinieerd in artikel 1, 1°, van het ontwerp wordt bedoeld, maar wel het hoofd van het Departement Zorg. Dit dient bijgevolg aangepast te worden.

Artikel 3

11. In artikel 3, 1°, van het ontwerp komen de woorden “om de autonomie en levenskwaliteit van de gebruiker te waarborgen” tweemaal na elkaar voor, wat dient te worden verholpen.

Artikel 4

12. Artikel 4, vierde lid, van het ontwerp wijkt af van artikel 72, § 1, van het Besluit Vlaamse Codex Overheidsfinanciën van 17 mei 2019, dat in beginsel toelaat dat subsidies binnen bepaalde grenzen aangewend worden om reserves aan te leggen. Overeenkomstig het derde lid van deze bepaling kan er enkel “[n]a motivering” afgeweken worden van het eerste en tweede lid van deze bepaling. Volgens de gemachtigde wordt van artikel 72, § 1, van voornoemd besluit afgeweken omdat “[h]et gaat om een tijdelijke subsidie die hoogstens een aantal jaar loopt en

¹⁰ Zie bijv. adv.RvS 65.675/3 van 21 maart 2019 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 29 maart 2019 ‘tot wijziging van diverse bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming, wat betreft de aanpassing van de gespreide uitrol voor woonzorgcentra, centra voor kortverblijf en dagverzorgingscentra’, opmerking 6.2.

¹¹ Waarvoor artikel 61, eerste lid, van het Woonzorgdecreet eveneens rechtsgrond biedt.

waarbij beperkte projecten worden uitgewerkt” en dat het “niet nodig [is] om hier reservevorming toe te staan”. Deze verantwoording dient in de aanhef van het te nemen besluit te worden opgenomen.

Artikel 5

13. Artikel 5 van het ontwerp voegt niets toe aan hetgeen reeds bepaald is in artikel 76, tweede lid, 4°, van de VCO. In beginsel is het afgeraden om bepalingen uit een hogere regeling in een lagere regeling over te nemen of te parafraseren. Enkel wanneer dit noodzakelijk is voor de leesbaarheid of voor een goed begrip van de ontworpen regeling of omwille van de rechtszekerheid, kan het overnemen van bepalingen van een hogere regeling worden gebillijkt. In dat geval dient echter minstens te worden verwezen naar de overgenomen bepaling: “Overeenkomstig artikel 76, tweede lid, 4°, van de Vlaamse Codex Overheidsfinanciën van 29 maart 2019 ...”.

Artikel 6

14. Artikel 6, eerste lid, 1°, van het ontwerp voorziet in de mogelijkheid voor de administratie om een oproepprocedure rond een specifiek thema te organiseren, waarin blijkens artikel 7, eerste lid, van het ontwerp bijkomende subsidievoorwaarden opgenomen kunnen worden.

Een delegatie aan de administratie kan slechts worden aanvaard wanneer het gaat om maatregelen die een beperkte en technische draagwijdte hebben. Bijgevolg kan het niet aan de administratie overgelaten worden om per oproep te bepalen welke beoordelingscriteria in aanmerking worden genomen.¹² Deze delegatie dient te worden omgevormd tot een delegatie aan de minister om voor elke oproep voorafgaandelijk de beoordelingscriteria nader te bepalen.¹³

15. Gevraagd welke soort informatie er precies beoogd wordt met de “bijkomende informatie” die de administratie krachtens artikel 6, vijfde lid, van het ontwerp kan opvragen, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Onder ‘bijkomende informatie’ begrijpen we alle gegevens die noodzakelijk zijn om het aanvraagdossier te verduidelijken of te vervolledigen, zoals een nadere toelichting

¹² Zie bijv. adv.RvS 53.120/1 van 31 mei 2013 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 21 juni 2013 ‘betreffende het algemeen welzijnswerk’, opmerking 8.

¹³ Zie bijv. adv.RvS 69.140/3 van 28 april 2021 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 7 mei 2021 ‘tot vaststelling van de regels voor de subsidiering van projecten ter uitvoering van het beleid voor de omschakeling naar zero-emissie vervoermiddelen en vervoermiddelen aangedreven door alternatieve brandstoffen’, opmerking 6.2. Aangenomen kan worden dat een delegatie aan de minister *in casu* wel toelaatbaar is, aangezien deze delegatie voldoende omkaderd is, doordat in het ontwerp onder meer bepaald is over welke soort subsidies het gaat en wat de essentiële criteria zijn voor de aanwending ervan (zie adv.RvS 75.407/1 van 20 februari 2024 over een ontwerp dat geleid heeft tot het koninklijk besluit van 26 april 2024 ‘houdende uitvoering van de wet van 22 juni 2023 betreffende de toegang tot de genetische rijkdommen en de eerlijke en billijke verdeling van voordelen voortvloeiende uit hun gebruik en tot wijziging aan de organieke wet van 27 december 1990 houdende oprichting van begrotingsfondsen’, opmerking 12) en aangezien de in de oproep te bepalen subsidievoorwaarden samen met de in artikel 3 van het ontwerp bepaalde voorwaarden dienen te worden toegepast.

bij de begroting, bijkomende bewijsstukken, of verduidelijking omtrent samenwerkingsverbanden.

Het opvragen van bijkomende informatie zal niet leiden tot het opleggen van nieuwe inhoudelijke voorwaarden, maar strekt enkel tot waarborging van de volledigheid en juistheid van het dossier.”

Artikel 7

16. Artikel 61, eerste lid, van het Woonzorgdecreet bepaalt dat de projectsubsidies toegekend kunnen worden “binnen de beschikbare begrotingskredieten”. Het is echter onduidelijk op basis van welk criterium wordt bepaald wie in aanmerking komt voor de betrokken subsidies wanneer de kredieten zijn opgebruikt. Hierover bevraagd, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“De selectie van projecten bij ontoereikende kredieten gebeurt op basis van de relevantie van de aangevraagde projecten en de vooraf vastgelegde subsidievoorwaarden (artikel 3):

- welke projecten waarborgen best de autonomie en levenskwaliteit van de gebruiker;
- welke projecten zijn het meest vernieuwend.

Daarnaast worden ook de beoordelingscriteria, specifiek van toepassing bij een oproep, getoetst.”

Ter wille van de rechtszekerheid zou dit het best worden verduidelijkt in het ontwerp zelf.¹⁴

Artikel 8

17. Aangezien de gemachtigde heeft aangegeven dat het niet noodzakelijk is om de voor- en achternaam van de medewerkers te kennen, zoals bepaald in artikel 8, vierde lid, 2°, van het ontwerp (zie opmerking 5), dient de verwijzing ernaar overeenkomstig het beginsel van de minimale gegevensverwerking¹⁵ geschrapt te worden.

18. De vraag rijst of het, vanuit het oogpunt van het beginsel van de minimale gegevensverwerking, wel noodzakelijk is voor de uitoefening van de controle op de toegekende subsidies om gegevens te verwerken inzake “de oorsprong (...) van de eventuele middelen die

¹⁴ Zie bijv. adv.RvS 71.579/1 van 22 juni 2022 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 15 juli 2022 ‘tot uitvoering van het decreet van 14 januari 2022 over maatwerk bij individuele inschakeling’, opmerking 17.

¹⁵ Artikel 5, lid 1, c), van de AVG.

verkregen worden buiten dit besluit en die gebruikt worden voor activiteiten die verband houden met de subsidie”. Hierover bevraagd, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Indien deze gegevens met natuurlijke personen in verband zouden kunnen worden gebracht zullen deze gegevens geanonimiseerd worden opgevraagd. Dit kan eventueel nog toegevoegd worden in het ontwerpbesluit.”

Hiermee kan worden ingestemd.

Artikel 10

19. Artikel 10 van het ontwerp bepaalt dat de subsidie “volledig of gedeeltelijk” terugbetaald moet worden als een van de in het eerste lid van deze bepaling bepaalde voorwaarden vervuld is. Hierover bevraagd, antwoordde de gemachtigde dat, als een van deze voorwaarden vervuld is, het niet de bedoeling is om gedeeltelijk maar om volledig terug te vorderen, en dat de mogelijkheid van gedeeltelijke terugvordering bijgevolg geschrapt zal worden. De woorden “gedeeltelijk of volledig” in het eerste lid, en “volledig of gedeeltelijk” in het tweede lid, dienen dan ook te worden weggelaten.

DE GRIFFIER

DE EERSTE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Wilfried VAN VAERENBERGH